

't Geitenpad

Kwartaalblad van en voor de leden van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon

Onze dank is eigenlijk niet in woorden uit te drukken...

Door: Familie Petrie

Soms komt er bij de redactie wel eens iets binnen waar je geen twee tellen over na hoeft te denken of dit geplaatst moet worden. Zo ook dit stukje wat we mochten ontvangen van de familie van Petrie. De familie schreef ons het volgende;

Ongelooflijk mooi om telkens weer te mogen ervaren dat Petrie bij velen van jullie nog een warm plekje in het hart heeft.

Wat fijn dat jullie 18 februari met zovelen aanwezig waren om te herdenken dat Petrie al 30 jaar niet meer in ons midden is.

Wij zijn trots op de benoeming van de tunnel.
Heel TROTS zelfs!

Dankbaar zijn wij dat jullie er allemaal waren en dat zij nog altijd gewoon één van jullie is!

Als jullie iets voor 200% uitdragen is het wel:

Uit het oog is niet uit het hart!

Wij zullen deze dag blijven koesteren als een mooie liefdevolle en warme dag.

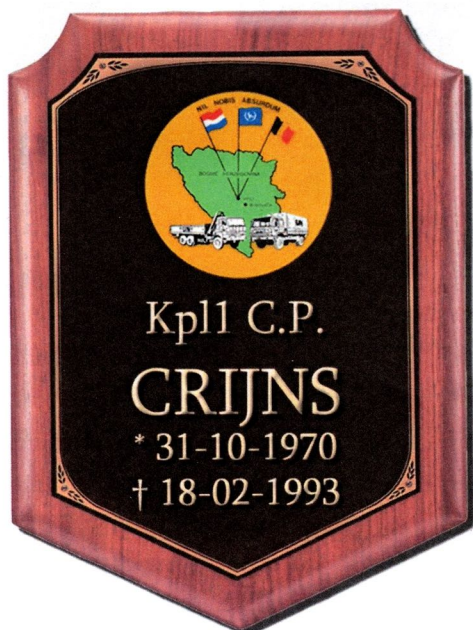
Groet uit Maastricht,

Berthien en Harry Crijns

Tamara, Christian en Jim

Ouders Petri, Harry en Berthien Crijns

VERDER IN DEZE EDITIE...

- p2 Tijdens mijn missie in Bosnië barstte ik uit mijn lijf
- p3 Pieterpad 2023
- p4 Uit het dagboek van een bestuurslid "Marvin's Week"
- p6 T-bat aanwezig op Veteranendag Midden Groningen
- p7 BHV-dienst op het Malieveld
- p8 Herinneringsboek in Wording - Hoofdstuk 6
- P10 Jaarlijkse herdenking Nationaal Indie Monument en Monument voor Vredesoperaties te Roermond
- P11 Veteranendag Losser
- P12 Retourtje bewoonde wereld
- P14 Geef door die Pen!
- P15 Remco Wijga stelt zich voor
- P16 PC-Tools, Agenda, Van de redactie, Colofon

Tijdens mijn missie in Bosnië barstte ik uit mijn lijf

Door: Mees Soffers

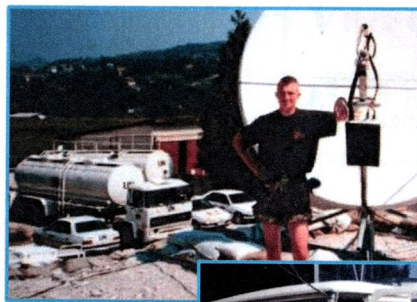
Mees maakte in de laatste zeven jaar de transitie naar vrouw en was daarmee een van de eerste Nederlandse militairen die uit de kast kwam als transgender. “Mijn cirkel is rond. Ik ben de meeste fantastische en mooie vrouw die er is. Iedereen accepteert me, ik kan mezelf zijn, en ben vrolijker. Daardoor werk ik ook veel beter en ben ik dus veel nuttiger

Mees Soffers

‘Het was mijn droom om voor Defensie te werken. Als kind wilde ik dit al. Thuis speelde ik veldslagen na of maakte ik maquettes van D-Day en de Slag om Arnhem. Ook keek ik veel oorlogsfilms en las ik er veel boeken over. Het voelde als mijn roeping. Ik wilde de Koningin en vaderland dienen. Iets bijdragen aan vrede en veiligheid.

Ik was superblij toen ik op mijn 17e werd goedgekeurd.’ ‘In 1995 ging ik voor het eerst op missie, naar Bosnië. Als mij morgen wordt gevraagd om terug te gaan, zit ik er overmorgen al. Het was mijn taak om het communicatiecentrum te organiseren. Vanuit mijn rol als onderofficier reed ik veel spoedritjes, waardoor ik veel het land ben ingegaan. Dat was prachtig om mee te maken.’

‘Ik ben een aantal keer aan de dood ontsnapt. Zo ontplofte er eens een handgranaat vlakbij ons en ben ik zelf bijna op een mijn gestapt. Ik heb zelfs een wapen tegen mijn voorhoofd gedrukt gekregen. Dat was bij een controlepost. Een lokale strijder wilde mijn zonnebril hebben en drukte een AK-74 tegen mijn hoofd. Ik ben uiteindelijk rustig en beleefd gebleven. Het is redelijk blufpoker wat die mensen doen. Uiteindelijk heb ik hem niet gegeven en ben ik gewoon doorgereden. Dat zijn wel ervaringen die je je hele leven mee draagt.’

‘Jaren later, in 2004, had het nog impact op mij. Toen kwam er een Nederlandse militair in Irak om het leven door een handgranaat. Dat triggerde mijn ervaring met een handgranaat. Ik schrok daar wel van en moest tot mezelf komen. Gelukkig kreeg ik daar de juiste zorg bij. Deze situatie dwong mij ook om na te denken over mezelf: “Wie ben ik?” Toen is de bal gaan rollen over mijn identiteit.’

Als sinds mijn vierde zat ik niet goed in mijn vel. Tijdens mijn derde uitzending in Bosnië barstte ik letterlijk en figuurlijk uit mijn lijf. De persoon die ik in de spiegel zag was niet de persoon die ik van binnen voelde. Dat was een ‘hele heftige

gewaarwording. Het was echt crisis in mijn hoofd. Wat moet ik daarmee? Moet ik een einde aan mijn leven maken? Het zorgde voor veel gevoelens van angst en onvermogen. De uitzending heb ik afgemaakt, maar ik besloot

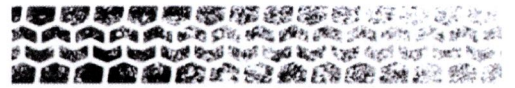
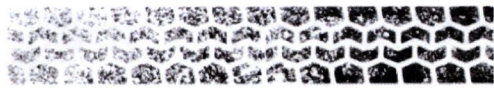
wel om een afspraak te maken met het Kennis- en zorgcentrum genderdysforie.’

‘Na veel gesprekken en testen heb ik besloten om een gendertransitie van man naar vrouw te ondergaan. Dat is een heel langzaam proces. Eerst krijg je hormonen. Dat is een soort combinatie van de puberteit en overgang. M’n spiermassa nam af, ik kreeg borsten en een zachtere huid. Ook moest ik werken en leven in de genderrol die ik kreeg.

Uiteindelijk heb ik na twee jaar een geslachtsaanpassende operatie ondergaan.’

‘Dit proces werd niet door al mijn collega’s bij Defensie begrepen. Ik werd gepest en ben met de dood bedreigd. Daar heb ik angstgevoelens aan overgehouden. Maar nu, bijna zes jaar later, zie ik dat het hun onvermogen was. Zij begrepen iets niet, het lag niet aan mij dat ik gepest werd.’

‘Inmiddels gaat het heel goed met me. Mijn cirkel is rond. Ik ben de meeste fantastische en mooie vrouw die er is. Iedereen accepteert me, ik kan mezelf zijn, en ben vrolijker. Ik ben zo blij dat ik geen poppenkast meer hoeft te spelen. Daardoor werk ik ook veel beter en ben ik dus veel nuttiger voor de eenheid.’ ‘Ik ben nog steeds in de wolken met m’n werk voor Defensie. Ik heb heel veel steun binnen de organisatie gekregen. Natuurlijk moet de omgeving ook af en toe wennen. Dat is met alles wat afwijkt van de norm die we gewend zijn, ook bij Defensie. Ik werk, samen met anderen, keihard om dit te veranderen. Want iedereen mag zijn wie hij of zij is. Of je nou vrouw, allochtoon of wie dan ook bent. We moeten het immers samen doen.’

Pieterpad 2023

Door: Wilbert Beurskens

Op vrijdagmorgen 23 juni vertrokken we vanuit Helden richting Schaarsbergen waar we ons samen voegden met de rest van de leden van het ICWWC team.

Van daaruit vertrokken we naar Pieterburen waar we eerst lekker gingen uit eten bij de plaatselijke chinees. Nadat we ons buikje vol hadden vertrokken we naar de parkeerplaats van de zeehondencreche Pieterburen waar om 18:15 uur de groep vertrok voor het avontuur dat bestond uit ruim 420 km fietsen binnen 24 uur, ook in de nacht dus.

Zelf heb ik de eerste 12 uur in de begeleiding gezeten, dus om de 30 km op een punt gestaan en de renners opgevangen bevoorraden en ze succes gewenst.

De eerste 100 km zaten er in rap tempo op zodat we, nog voor de nacht viel, een lekkere pauze hebben gehad op een terras met bitterballen. En na deze lekkernijen ons klaargemaakt voor de nacht dus reflectiehesjes aan en gaan.

Uren verstrijken en stiekem wordt het langzaam weer licht en zo komt het dat we om 4:30 uur weer in Schaarsbergen zijn met ook ruim 220 km op de teller. Na een klein uurtje rust ben ik zelf ook op de fiets gestapt voor mijn uitdaging van de tocht van ruim 200 km in 12 uur.

Het was alweer licht om 5:45 uur, maar erg fris. Door de spanning heb ik de kou doorstaan en langzaam werden de km's weggetrapt en om 11:30 uur waren we al in Venlo ruim 100 km verder terwijl de temperatuur ook al aardig opliep. Het werd erg warm en benauwd, maar stoppen kwam niet in ons op dus gingen we lekker door. Wat een mooie plaatsen kwamen we door en vlak voor de pauze plek moesten we over de sluis in Linne fietsen, wat een beleving was dit.

Aan de overkant stond de post met lekker ijs want het was ruim 30 graden en we moesten nog 60 km. Dus dat was een lekkere verkoeling. Na een kleine pauze op weg naar Sittard hadden we de laatste stop voor de finale. Daar nog even goed uitgerust en net als onderweg de benen en nek ingesmeerd zodat we niet zouden verbranden met deze stekende zon.

Na wat klimmetjes kwamen we al richting Maastricht en maakten we ons op voor de finale maar eerst nog dwars door Maastricht om naar de laatste beklimming en meters te gaan richting de Sint Pietersberg.

Deze kun je van verschillende kanten beklimmen en jullie raden het al. Na deze monstertocht kregen we de moeilijkste beklimming van de Sint Pietersberg. En deze hebben we be-slecht en we kwamen om 17:15 uur bij het eindpunt aan boven op de Sint Pietersberg. Ik trilde helemaal. Enerzijds van de inspanning en anderzijds omdat het klaar was.

Ik had mijn doel behaald: een rit van 200+ km en dat ook nog binnen de tijd.

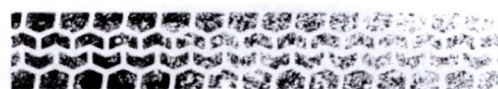
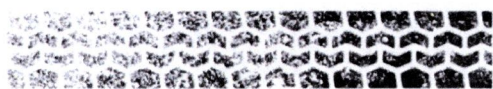
Zomaar wat statistieken: 200,16 km, hoogtemeters 685m, beweegtijd 8,14 uur en gemiddelde snelheid 24,3 km/u.

Wilbert Beurskens op het Pieterpad

Moe maar voldaan zaten we daarna aan een biertje en keek ik terug op een geslaagde dag.

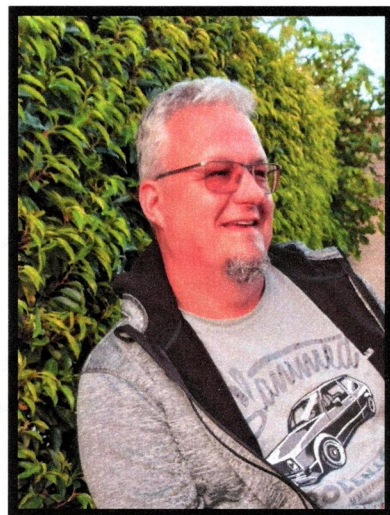
Dit was voor 2023 mijn veteranendag. In gedachten wa-

Uit het dagboek van een bestuurslid activiteiten “Marvin’s week”

Door: Corne Donders

Op zaterdag 16 september zit ik op het balkon met een kop koffie het draaiboek voor de Veteranendag te Baarn op 23 september nog eens door te kijken. Alles is geregeld dus we zijn er klaar voor. Dan gaat om 10.39u de telefoon: Goede-morgen met Inge, spreek ik met Corne Donders? Ik bevestig dit en dan vertelt ze mij triest nieuws. Marvin van Gool is gisteravond overleden. Hoewel ze nog niet in Marvin's telefoon kunnen, heeft ze mijn nummer weten te achterhalen in een Geitenpad. Natuurlijk is dat geen probleem. Er volgt een kort gesprek over hoe en wat. Na dit gesprek start ik een groepsgesprek met de overige bestuursleden, ook zij reageren verrast/geschrokken.

† Sld. Marvin van Gool

We weten nagenoeg nog niets, maar in de loop van de dag wordt er meer duidelijk. De uitvaart zal plaatsvinden op 23 september. Ondertussen heb ik ook Henry ingelicht, hij neemt contact op met de leden van de activiteitengroep in verband met de Veteranendag Baarn? Alle leden zeggen naar de begrafenis van Marvin te willen gaan aangezien hij ook deel uitmaakt van de Activiteitengroep.

Ik bel ik Rogier v/d Heiden, zelf ook T-batter en organisator van de Veteranendag Baarn, met het nieuws dat we niet aanwezig zullen zijn op 23 september. Hij begrijpt de reden helemaal en wenst ons sterkte.

Gedurende de dag volgen talloze telefoontjes met diverse mensen. Hoewel er binnen de vereniging een uitvaart protocol beschikbaar is voor zulke gelegenheden, neem ik toch contact op met Henry en Coco. Beiden zijn, helaas, al vaker betrokken geweest bij uitvaarten van T-batters, dus hun ervaring is zeer welkom. Met hun tips op papier ga ik een plan voor Marvin opzetten.

Marvin is, net zoals ik, van de 1e rotatie van de Alfa-cie. Daar komt nog bij dat we samen op verlof naar Nederland teruggingen in december. Zelf had ik niets geregeld voor de reis van Schiphol naar Tilburg maar Marvin zijn ouders waren er om hem op te halen. Ze woonden destijds in Berkel-Enschot, vlak bij Tilburg. En met de simpele uitspraak van Marvin: “pap en mam dit is Corné en hij rijdt met ons mee naar Tilburg”, was dit geregeld.

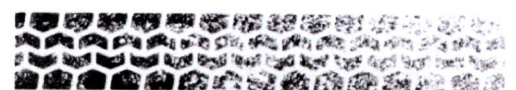
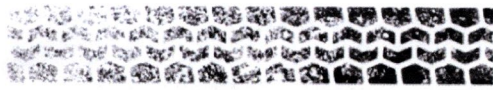
Gaandeweg de week volgde nog diverse gesprekken en zette ik een appgroep op om eenieder op de hoogte te houden van hoe of wat. Die dinsdag had ik een gesprek met de oudste zoon, broer en schoonzus van Marvin. Ik vertel hun wat we als vereniging kunnen doen en ze zeiden dat ze het mij nog zouden laten weten. Begrijpelijk, want er komt veel op hun pad nu. Intussen is duidelijk dat Raymond met zijn witte UN 4-tonner Marvin zal verplaatsen van Nistelrode naar het crematorium in Beuningen.

Oei dan moeten er ook nog wat mensen gevraagd worden of ze deel uit willen maken van de ploeg die Marvin in en uit de 4-tonner zal plaats. Maar ook daarvoor melden zich diverse mensen aan (fijn zo'n achterban). Dan krijg ik van de familie te horen wat ze graag willen: Een erehaag op het crematorium, Marvin vanuit de familiekamer begeleiden naar zijn plaats voor de dienst en het Vaandel achter Marvin. Natuurlijk, dat gaan we regelen.

Ik neem contact op met de werkgever van Marvin want hoewel hij natuurlijk veteraan is, is hij ook een collega. Ik bied hem aan om samen met ons deel te nemen aan de erehaag en daar stemt hij in toe.

Er moet nog een ding geregeld worden en dat is een locatie om na de dienst nog even samen te zijn om na te praten en eventueel wat te drinken. Bas Kobossen heeft navraag gedaan of dat kan in de kantine van de brandweer te Wijchen en dat is akkoord. Mooi dat is dus ook geregeld. Zo wordt het vrijdagavonden denk ik dat alles geregeld is. Dan nog een telefoontje van Coco om de laatste dingen door te spreken. Alles geregeld, op naar zaterdag.

Op 23 september verplaats ik me naar Nistelrode. De mensen van de draagploeg zijn aanwezig en Raymond is er ook met zijn 4-tonner.

De familie krijgt de gelegenheid tot een laatste afscheid en dan wordt de kist gesloten en naar buiten gebracht. Onder leiding van Frank v/d Waardenburg plaats de draagploeg Marvin achter in de 4-tonner.

De rouwstoet wordt opgesteld en dan gaan we richting Beuningen. Zelf mag ik van de familie in Marvin zijn Laro rijden.

Marvin's taak in Bosnië was de chauffeur van de Luitenant Hoevenaars, de pc van het 2e peloton. Zij reden daar voorop om leiding te geven aan het konvooi en ook deze keer rijdt Marvin's laro voor de 4-tonner uit. Zo af en toe kijk ik eens in de spiegels en krijg het er een beetje koud van.

Als we de afrit Beuningen naderen stuurt Bas een bericht naar Coco. Zij treedt op de locatie crematorium op als commandant. De erehaag staat op zijn plaats, de 4-tonner wordt bij de ingang tegengehouden door Nienke van de uitvaartdienst. De achterklep wordt geopend en het achterzeil opgerold. Dit op verzoek van de familie.

Intussen ben ik achter de erehaag langs gereden en heb de Laro bij de ingang van de aula geplaatst. Ik moet zeggen dat ik erg onder de indruk was van de erehaag. Om en om staan de T-batters en collega's van Van Santvoort Elektro. Mooi om te zien.

Dan is het tijd voor Marvin's laatste ritje. Stapvoets rijdt de 4-tonner door de erehaag, indrukwekkend. Als de 4-tonner op zijn plaats staat haalt de draagploeg, onder leiding van Frank, Marvin uit de laadbak. Hij wordt op een wagentje geplaatst en naar de familiekamer gebracht. Dan kunnen de aanwezigen het condoleanceregister tekenen en naar de aula gaan. Hoewel er veel zitplaatsen zijn, is het zo druk dat er veel T-batters moeten blijven staan.

Als iedereen in de aula een plaatsje heeft is het tijd voor de draagploeg om Marvin naar zijn plaats voor de dienst te brengen. Daar aangekomen worden de verenigingspolo en baret van Marvin door Jo v/d Kamp, ook lid van het 2e peloton destijds, overhandigd aan de zonen van Marvin.

Alvorens de dienst aanvangt is er voor de schrijver van dit stukje een klein knak-momentje: de neefjes van Marvin plaatsen hun zelfgeknutselde UN-voertuigen op de kist van hun oom. Die voertuigen heeft Marvin een tijdje geleden gemaakt voor de vereniging ten behoeve van de kidsclub.

Met diverse sprekers, enkele anekdotes en muziek die voor Marvin een betekenis hadden is het een mooie dienst.

Dan komt het moment van afscheid nemen. Door de familie van Marvin worden we in gelegenheid gesteld om als eerste afscheid te nemen onder de klanken van Dire Straits's Brothers in Arms.

Op weg naar de koffieruimte staat de, door Marvin gemaakte, donatiebox. De familie had aangegeven geen bloemen op prijs te stellen maar voor diegene die dat wilden een donatie aan onze vereniging te doen. We worden voorzien van koffie en een worstenbroodje, en een flesje Capra Amara.

Als de familie in de koffieruimte aanwezig is, wordt er een toast op Marvin uitgebracht met de Capra Amara, het drankje van het Transportbataljon. Ook voor dit drankje heeft Marvin het etiket gemaakt.

Na een tijdje meld ik ons af bij de familie en verplaatsen de T-batters naar de brandweer te Wijchen. Daar aangekomen nemen we een drankje en ga ik vanaf de zijkant eens rond zitten kijken. Wat een hoop mensen zijn er, een kleine 80 en uit alle windstreken. Het vervult me met trots. Waarom? Omdat we weer hebben laten zien dat we als vereniging onze leden niet vergeten. Het zal ook niet makkelijk worden om Marvin te vergeten. Als ik kijk naar wat hij voor de vereniging gedaan heeft zullen we nog vaak aan hem herinnerd worden. Ik noem de Knutselvoertuigen voor de kidsclub, de fotowanden die tijdens Veteranendagen in de tenten hangen, het etiket van de Capra Amara. Maar wat we wel zeker zullen missen is Marvin's aanwezigheid tijdens de activiteiten, zijn Laro en de, soms, slappe klets die hij ook kon verkopen.

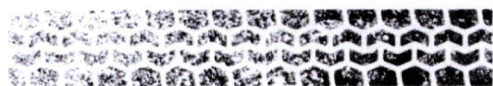
MARVIN jongen, bedankt voor alles.

"Geef Acht"

"Brengt Eregroet"

"In de Houding Staat"

"Ingerukt Mars"

Tbat aanwezig op Veteranendag Midden Groningen

Door: Henry Vree

Zaterdag 2 september was het dan zover. Op uitnodiging van Stichting Veteranen Midden-Groningen (en omstreken) waren we weer van harte welkom met onze vereniging op de 2^e editie Veteranen Festival Hoogezand en konden we de vernieuwde stand eindelijk presenteren. Na een mooie start van de organisatie in 2022, werd dit jaar nog groter uitpakkt. Er was veel animo voor deelname van (militaire)verenigingen en veel oude en nieuwe dienstvoertuigen werden opgesteld voor presentatie van de Static-show. Hoe fris en nat het vorig jaar was, hoe prachtig het weer en temperatuur dit jaar was.

Vrijdag 1 september traptten we af door te verzamelen in Soesterberg. Op de locatie van de HC B&T in gebouw V17 werden onze spullen ingeladen in een bus die via Erwin geregeld was. Na een bakje koffie in de Palmpit was het inpakken en vertrek richting Hoogezand. Daar was ons ontmoetingspunt ingericht om na dik RTT 2 uur (184 km) wederom te genieten van een bakkie koffie.

Aanwezig was het activiteiten team van onze vereniging en enkele vrijwilligers die zich voor deze activiteit hadden opgegeven. Rond 18:00 uur vertrokken we naar onze overnachtingsplek, beschikbaar gesteld door de voorzitter van de stichting Veteranen Midden-Groningen.

Hier werd een warme hap geserveerd, gemaakt door de moeder van 1 van de bestuursleden van de organisatie. Ook de scoutinggroep uit Brabant was al aanwezig en zo ontstond er een gezellige sfeer. Na een gezellige avond waar we elkaar veel te vertellen hadden en het plan de campagne voor morgen werd doorgesproken, werd de slaapzak opgezocht. Morgen weer vroeg dag dus verplicht rust op bed.

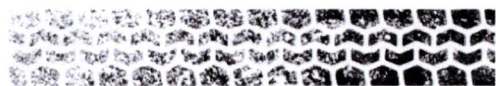

Na een stevig ontbijt werden de voertuigen gestart en vertrokken we richting opbouw locatie. Zoals gezegd hadden we wat aanpassingen gedaan dit jaar aan de stand (nieuwe info achterwand op zeil en een vernieuwde fotowand) Beide nemen minder plek in, zijn makkelijker op te bouwen, te vervoeren en ook veiliger op te stellen. In rap tempo werden de stand en de kidsclub opgebouwd en ingericht op de locatie die ons was toegewezen. Er was veel materiaal en voertuigen aanwezig, maar met passen en meten konden we samen met onze collega's de ruimte prima invullen. Het feest kon beginnen.

Om 12:00 uur ging het festival van start en direct was er ook veel publiek op de vloer. Zoals een festival dag moet zijn, lekker druk, veel bezoek in de stand, muziekbond, hapje en een drankje, static

-show, verkoop artikelen, publiek en natuurlijk veteranen (ook Tbat) die op zoek zijn naar contact.

Hier was gelukkig geen gebrek aan en diverse missies waren hier vertegenwoordigd. Dat levert onderling mooie gesprekken op met wederzijds respect. Tijdens de dag was er natuurlijk ook de welbekende "blauwe hap" te bekijken. Kortom, alles goed verzorgd door de organisatie !!!

17:00 uur was het einde festival en met een goed uurtje was alles ingepakt en vertrokken we weer naar onze overnachtingslocatie. Moe maar voldaan, nog even heerlijk nagezeten en met diverse mensen die betrokken waren bij de organisatie een drankje gedronken en besproken wat voor prachtig evenement het dit jaar was geworden.

Geregeld was nog dat we konden douchen bij de brandweer in Hoogezand. Alles bij elkaar hebben we samen er weer een prachtig evenement van gemaakt en dank aan iedereen die er was. Zondag 3 september zijn we in de ochtend na een heerlijk ontbijt weer allemaal huiswaarts gegaan nadat de spullen weer teruggebracht waren naar Soesterberg.

Wil jij ook een keer aanwezig zijn of de sfeer proeven?

Neem dan voor meer info contact op met Corné Donders (coördinator Act groep Tbat) act.1nlbeuntransportbat@gmail.com Hij kan je alles vertellen hierover. Of natuurlijk de vrijwilligers uit de activiteiten groep, ook zij kunnen jou zeker vertellen wat het betekent om in de stand te staan, kidsgroep te ondersteunen, opbouwen evenement, gesprekken voeren met geïnteresseerd publiek en ook de nog onbekende Tbat'er aan te spreken en onze vereniging bekend te maken bij hem of haar.

Hopelijk zien we jou bij een volgend evenement. Tot dan!

BHV-Dienst op het Malieveld

Door: Mees Soffers

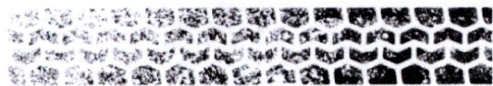
Zaterdag 24 juni ging de wekker weer vroeg af voor Mees Soffers van de lichting T17/Lo9 Busovaça C-Comcen om weer een BHV dienst op het Malieveld voor de NLVD te draaien.

Dit is nu de derde keer dat ik, als BHV'er, aanwezig ben op het Malieveld. De eerste keer was in 2021 tijdens een mini Veteranendag i.v.m. covid 19 maar het was gelijk thuiskomen. In 2022 het eerste grote evenement voor mij, wat een feest van herkenning was ook met de mensen van het 1(NL/BE)VN LOGTBAT.

En zo ook deze editie weer. Ik heb wel honderden knuffels uitgedeeld en vaak de vraag beantwoord: "Waarom loop jij niet mee?" Het antwoord: "Op deze manier zie ik meer mensen en voel ik me nuttig."

Volgend jaar weer!

Herinneringsboek in Wording, Hoofdstuk 6

Door: Geert Harlaar

Al even ben ik bezig om een soort "herinneringsboek" te schrijven. Dit gaat over mijn uitzending in 1995 met L7 naar v.m. Joegoslavië. Van 14 februari tot en met 3 oktober dat jaar ben ik uitgezonden geweest. Het leek me leuk om het te plaatsen in het 't Geitenpad, omdat het voor veel mensen een gevoel van herkenning zal geven. In de vorige editie zag je hoofdstuk 5, hieronder zie je hoofdstuk 6.

Hoofdstuk 6 SAGO AGGR. (Deel 2)

De tweede maand in Vught zat ik in de klas met twee dienstplichtige sergeanten en een beroepskorporaal. Het was wat verveleend dat ik niet bij mijn klasgenoten in het personeelsrestaurant mocht mee-eten. Er waren namelijk op de kazerne drie restaurants. Een voor de manschappen (soldaten en korporaa's), een voor de onderofficieren en een voor de officieren. Het leuke van de onderofficiers kantine was dat het niet alleen een bediend restaurant was, maar dat je voor een kwartje of zo ook een gebakken eitje kon bestellen. Dus besloten we maar dat ik mee mocht naar het onderofficier restaurant. Helaas, bij de deur stond een hofmeester die onverbiddelijk was. Ik kwam er niet in. Goede raad was duur. Het was absoluut niet toegestaan om per ongeluk

een paar strepen op je schouder erbij te doen. Maar het zou toch misschien wel kunnen dat je geheel per ongeluk de verkeerde jas aandeed bij het verlaten van het leslokaal. Het waren tenslotte allemaal precies dezelfde groen gevlekte jassen. En als je eenmaal binnen aan tafel zat in een wat donker hoekje zou het waarschijnlijk niet opvallen dat er een soldaat mee-at in het onderofficier restaurant. Zo gezegd zo gedaan. Met een uitgestreken gezicht tussen de twee echte sergeants in naar binnen en een mooi plekje opgezocht. Daar moest natuurlijk wel de jas uit maar enigszins verdekt opgesteld zat ik daar dan toch aan tafel. Ook ik mijn gebakken eitje besteld. Maar helaas, nog voordat mijn al betaalde eitje afgeleverd was werd ik al op mijn schou-

der (zonder sergeantstreep) getikt met het vriendelijke verzoek om mij ogenblikkelijk te verwijderen uit deze kantine. Waar of dat ik de moed vandaan haalde om als soldaat mij voor te doen als onderofficier.

Ergens vond ik tussen mijn spullen nog een soort van dagboek aantekeningen. Het is maar een flard, ik wist niet meer dat ik het geschreven had maar het geeft een beetje indruk van wat het leven op een kazerne was als je een opleiding volgde:

Maandag:

7.28u op kamer. Nog net op tijd voor inspectie. Begonnen met sergeant Veening aan het uitbouwen van het 6-Kw aggregaat. De fouten verbeteren van met name korporaal Speijers. Er zat van alles los. Bijvoorbeeld lagerdeksel en de elektrische kast.

's Avonds film gekeken op kamer.

23.00 uur plat.

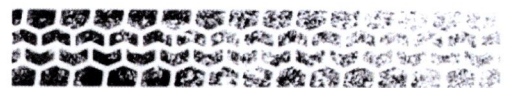
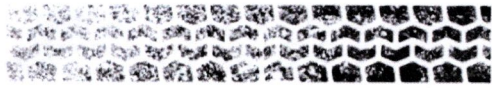
Dinsdag:

's Morgens Soldaat Gerritse gesignaleerd in de eetzaal. Hij zegt dat soldaat Kersies en Fruithof ook met Lima 7 vertrekken.

Verder gegaan met het 6-Kw aggregaat. Zelfs de startmotor zat niet vast.

's Middags begonnen met in elkaar zetten van de 6-Kw.

's Avonds shoarma gegeten in Ali Baba in 's Hertogenbosch samen met soldaat Romberg. Daarna soldaat Gerritse opgezocht in kamer 37. TV gekeken in kamer 38. Met Gerritse oude koeien uit de sloot gehaald over AMO. AMO hier was op bivak dus het was heel stil op de kazerne. De vredesduifjes moesten van de deur af!

Woensdag:

's Morgens les van sergeant-1 Schenk. Nog steeds 6-Kw.

's Middags naar geniemuseum geweest. Was een leuk interessant museum. Er lagen ook veel mijnen ook zoals je ze vindt in v.m. Joegoslavië.

's Avonds zijn we naar de film True Lies geweest. Ik heb ontzettend gelachen, maar er zat ook een scherp kantje aan. Er werd enorm veel in geschoten, en wij gingen naar een gebied waar ook het een en ander gebeurde...

Daarna nog gepoold met soldaat Heuts (2x gewonnen).

Hoe we eraan kwamen weet ik niet meer maar we bleven op de hoogte van de situatie in Bosnië via de week-sitrep. Ik heb er nog steeds een aantal in bezit. Ook kregen we af en toe brieven van mannen die we in de verschillende opleidingen zijn tegengekomen. Onderstaande citaten zijn hier een voorbeeld van.

B. DUTCHBAT (SPTCMD)

- De verslechterde weersomstandigheden, mist en sneeuw, alsmede de sluiting van route MARIO zorgen voor zeer lange en vermoeiende konvooien.
- Konvooien:
- Voor de konvooien SPLIT/SREBRENICA 21/11 (KL I) en LUKAVAC/SEBRENICA 21/11 (KL III) is de toestemming voor 24 nov '94 afgewezen. Nieuwe aanvraag voor 26 nov '94. Beide konvooien bevinden zich in SANTICI.
- 2611. Het KL I konvooi (L6) is i.v.m. afwijzing toestemming verplaatst naar LUKAVAC. KL-III konvooi kreeg wel toestemming en is vertrokken naar SEBRENICA.
- 2511. Een konvooi SPLIT/LUKAVAC is op dtg251240 A nov. '94 ter hoogte van POTOCI beschoten. Vermoedelijk was de aanleiding voor de beschieting de aanwezigheid van twee civiele tankauto's die, door de omstandigheden gedwongen, in het konvooi meereden. Bij de beschieting, kwamen zes granaten tot op 25 meter van het konvooi terecht. Geen gewonden/schade. Het konvooi is behouden te BUSOVACA aangekomen.
- 2611. Het KL-III konvooi 21/11 L3 (20 pers) is op dtg261445 A nov '94 bij controlepunt A-1 bij ZVORNIK tegengehouden en kreeg geen toestemming om verder te rijden.
- 2811. Het KL-III konvooi L3 werd op dtg271300 A nov '94 verplaatst naar PAPRACA en werd gelegerd in een school. Men wordt goed behandeld en krijgt voeding van de Serven. Er wordt wacht gelopen bij de voertuigen door vier Serven, twee Nederlanders lopen telkens mee. Er is twee keer per uur Satcom-verbinding.
- 2911. De toestemming voor het konvooi SPLIT-SEBRENICA 21/11 L6 (KL-I) op 291194 is niet verleend.

Van de notitie van 25 november heb ik een schriftelijk bewijs van een ooggetuige. Mijn voorganger, Gerrit van der Pol schreef mij op 3 december 1994 het volgende:

Ha Vriend!

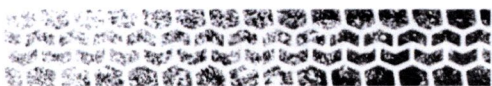
Het is hier al lekker koud en erg rustig...25 november, ...ben ik om 6:30 vertrokken naar Busova Ća. Ik heb tot Mostar heerlijk genoten van de echt mooie natuur. We waren rond 13:00 in Mostar (toen we verder) reden zijn we beschoten met granaten, de dichtste bij was op +/- 50 m. Je voelde de druk in de cabine, we waren gelukkig dicht bij een tunnel waar we gestopt zijn. Er sloegen nog een aantal granaten voor de tunnel in dat was pas vuurwerk. Wat een dreunen waren dat.

Overdrijven deed Gerrit blijkbaar niet aan. Hij geeft 50 meter op en de WEEK-SITREP 25 meter...

Dan komt het voor je gevoel wel dichterbij. Iemand met wie je in de opleiding hebt gezeten die dit soort dingen meemaakt en dit aan je schrijft. Dit is dus realiteit, en niet iets wat je in een boekje leest of op een film ziet...

Maakte deze informatie mij bang of onzeker? Nee, dat geloof ik niet. Eigenlijk geloof je het nog steeds niet dat het realiteit is en dat jij er over een paar maanden ook zit.

En ja, later bleek dit soort zaken inderdaad realiteit te zijn... En ik was er ook...

Jaarlijkse herdenking Nationaal Indië Monument en Monument voor Vredesoperaties te Roermond

Door: Kolonel G.A.M.M. (Gerard) van Kuijck

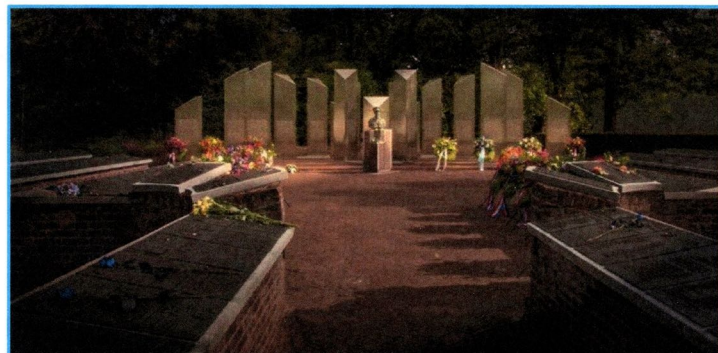
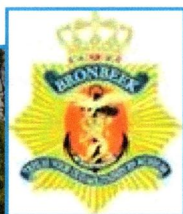
Op zaterdag 4 september 2023 hebben de vele belangstellenden, veteranen en genodigden tijdens de jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië Monument in het herdenkingspark in Roermond op ingetogen en waardige wijze stilgestaan bij de vele duizenden omgekomen militairen in voormalig Nederlands-Indië- en Nieuw-Guinea.

Kransen zijn ook gelegd bij het Monument voor Vredesoperaties; hier worden Nederlandse militairen herdacht, omgekomen tijdens de meer recentere internationale vredesmissies, zoals onze missie/inzet met het transportbataljon in het voormalig Joegoslavië in het kader van de United Nations Protection Force (UNPROFOR).

In de ochtend vond de indrukwekkende NIM-veteranenlezing plaats in Van der Valk TheaterHotel De Oranjerie. Luitenant-Generaal Kees Matthijssen, Kapitein-Luitenant ter Zee drs. Caecilia Johanna van Peski en Majoor Maarten Grendel, belichten ieder vanuit zijn / haar specifieke opgedane ervaringen het thema '75 jaar inzet VN-Vredesmissies met Nederlandse deelname'. De een als oud Commandant van de VN-missie in Mali van december 2021 t/m januari 2023.

Drs. Caecilia Johanna van Peski zoomde in op haar persoonlijke ervaringen als Deputy Patrol Hub Leader in Donetsk en Majoor Maarten Grendel vanuit zijn deelname aan VN-vredesmissies zoals Libanon en Mali.

In hun verhalen onderstreepten zij allen het statement van Dag Hammarskjöld oud-Secretaris Generaal van de Verenigde Naties: *'Peacekeeping is not a job for soldiers, but only soldiers can do it'. It needs a collective orchestrated effort from all stakeholders, Military, Police and Civilians working in harmony'*.

In de middag sprak Staatssecretaris van Defensie Christophe van der Maat namens de regering erkenning en waardering uit voor al die militairen die veelal slecht en soms totaal onvoorbereid in opdracht van de politiek en het bestuur een andere onbekende wereld in werden gestuurd voor vredeshandhaving. Vice admiraal bd. Ben Bekkering ging in op de bijdrage van de Koninklijke Marine tijdens de dekolonisatieperiode, veelal aan de hand van ervaringen van aanwezige hoogbejaarde, maar nog vieve veteranen.

Het was een indrukwekkende ingetogen herdenking. Zeker een herdenking waar vanuit de "jongere" generaties veteranen meer aandacht voor mag zijn. Het "verbindende monument" probeert een brug te slaan tussen de Indië-periode en de periode van de recentere vredesoperaties. Deze brug kan alleen worden geslagen door mensen, door veteranen, die stil willen staan bij de hoge offers die zijn gebracht. Zoals de staatssecretaris van Defensie de heer Christophe van der Maat het heel mooi omschreef;

"De geschiedenis heeft zijn uitwerking in het heden en juist daarom moeten we een brug vormen, die het verleden, het heden en de toekomst verbindt." Tot volgend jaar in Roermond.

Veteranendag Losser

Door: Nico Ben Posthumus

Op zaterdag 14 oktober hebben we bij ons in Losser onze veteranendag gehouden.

Wij als Veteranen Stichting Losser e.o. nemen deze organisatie op ons, met financiële steun van de gemeente. We hadden deze dag als locatie wederom "Erve Kraesenberg" in Losser gekozen en de dag begon om 14.00u en zou duren tot 18.00u.

Vlak voor aanvang was er nog een regenbui, maar om 14.00u was het droog en kwamen de eerste veteranen binnen. Toen iedereen er was, nam de voorzitter van onze stichting het woord om de dag te openen.

Na een minuut stilte voor onze kameraden die ons ontvallen zijn nam de loco burgemeester het woord namens de gemeente Losser. Toen zij klaar was kon het bijpraten beginnen onder de veteranen en partners. Buiten waren er ook voertuigen neergezet om te bezichtigen en er stonden ook nog 2 boogtenten. In de ene kon je luchtbuks schieten op kaartjes en in de andere boogtent stond Bartje cie met een uitstalling van wapens en kledingstukken.

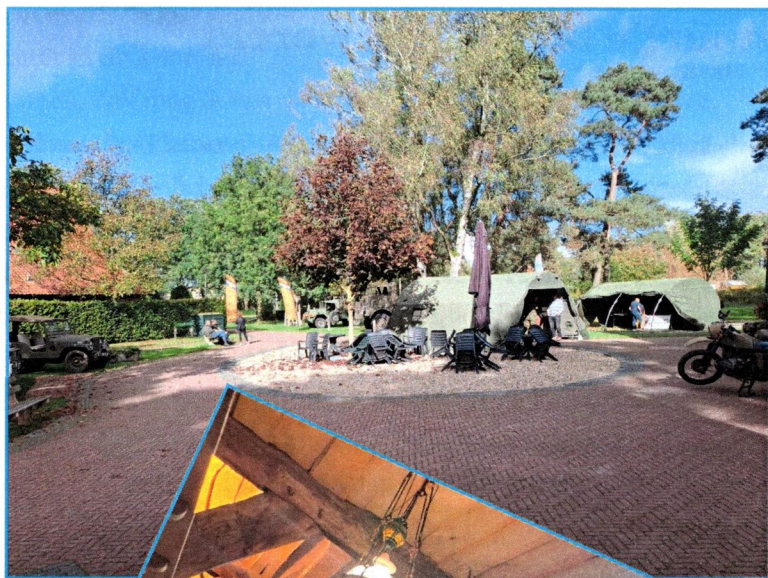
Binnen in het gebouw waren ook nog verschillende vliegeniers pakken tentoongesteld.

Tegen 16.00u was het tijd voor muziekvereniging Excelsior om voor ons een serenade ten gehore te brengen en om 17.00u konden we beginnen aan het buffet, blauwe hap, wat er altijd in gaat.

Om 18.00u kwam deze dag ten einde en met een goed gevoel gingen de veteranen huiswaarts.

Wij als Veteranen Stichting zijn daarna begonnen met afbreken en hebben daarna nog iets gedronken met het bestuur en wat vrijwilligers.

Op naar volgend jaar!

Retourtje bewoonde wereld

Door: Martin van de Ven

Verlof. Iedereen komt aan de beurt, dus ik ook. Dat mocht ook wel na bijna veertien weken verblijf in dit gebied. Tijdens de eerste maanden heb ik enkel de dagen opgeteld, maar naarmate het verlof nadert, begin je toch onbewust af te tellen. Ook mij is niets menselijks vreemd. Dat aftellen had ook te maken met het feit dat de hele operatie al vier weken stil lag (in verband met de “suspension of humanitarian aid”).

De eerste twee weken zijn we nog wel nuttig bezig geweest. Er was immers een nieuwe rotatie binnengekomen. Ook biedt zo'n periode je de mogelijkheid om een aantal papieren zaken op te lijnen. Als dat allemaal gebeurd is, is het op en start het wachten.

Verschrikkelijk. Aftellen dus. Ook begin je te bekijken wat de kansen zijn dat er iets mis kan gaan. Zo was er een week vóór mijn vertrek ineens een dik pak sneeuw gevallen en de enige route naar Split zat dicht. Erg vervelend. Vooral als je weet dat je via Split met verlof moet vertrekken. Ongewild zie je dat dus misgaan.

Gelukkig blijven we met zijn allen nadenken en worden er alternatieven geproduceerd. Als we niet over de weg kunnen, dan gaan we maar door de lucht. In dit land is echter niets zeker. Het "vliegbedrijf" van de UN heet "may be airlines". Dat zegt genoeg. De club die een week vóór mij vertrok zag het daadwerkelijk misgaan. Ze zouden vertrekken via Sarajevo. Tot op het vliegveld ging alles goed, maar ineens kwam het bericht dat de start/landingsbaan dicht ging vanwege het weer.

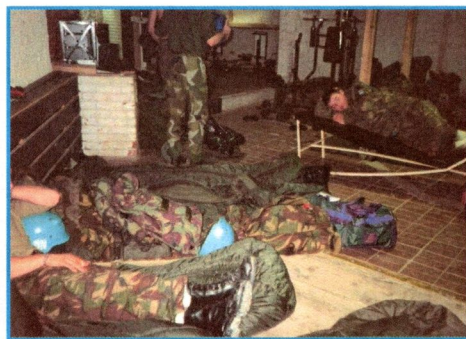
Er zat niets anders op dan terug te keren en het de volgende dag weer te proberen. Toen lukte het wel. Als je zoiets hoort en je bent zelf als volgende aan de beurt, dan ga je toch niet echt met een gerust hart je verlof tegemoet.

Zekerheid voor alles. Op dinsdag 23 november 1993 (rond half twee) vertrokken we met 20 verlofgangers. Normaal gesproken zouden we pas op woensdagochtend vertrokken zijn, maar sinds enige tijd vond de HVO het noodzakelijk om de Pocket gedurende de nacht af te sluiten. Rond acht uur 's ochtends gaat de zaak weer open. Als je op dat moment nog naar Sarajevo moet, ben je te laat. Derhalve was het vertrek gepland op dinsdag. 's Avonds zouden we overnachten in Kiseljak (HQ BHCommand) en de volgende ochtend vroeg door naar Sarajevo.

Gelukkig hadden we genoeg tijd uitgetrokken voor onze verplaatsing. Ik heb over dat rotstuk nog nooit zo lang gedaan.

Maar niet getreurd, we waren vóór donker in Kiseljak. De trip achter in de viertonner was best gezellig. De pijn viel dus wel mee.

Het hoofdkwartier is gevestigd in een groot hotel. Dat lijkt aardig voor een overnachting, maar de werkelijkheid is anders. Zoals vele grote internationale staven is ook deze een grote mierenhoop. Elke kamer is dik bezet en voor een gast is vaak geen plaats. Voor ons vandaag ook niet. We werden gedirigeerd naar de fitnessruimte. Een klein klef hok. Hier konden we onze spullen kwijt. Inrichten voor de

Overnachting BH Command in Kiseljak

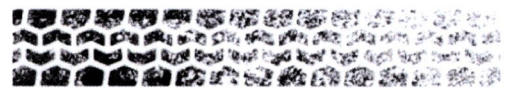
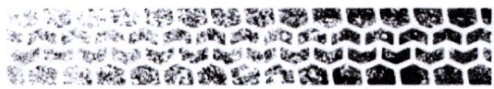
voor lucht er hing toen we eindelijk ons nest in konden. Een rustige nacht is anders. Net als wij waren er andere personen die hier moesten overnachten. Die waren gestrand en laat, erg laat. Niet iedereen was even goed voorbereid op de nacht. Een paar burgers van een civiele hulporganisatie hadden zich dit zeker anders voorgesteld.

Die waren gekleed in een scherfvest, maar van een slaapzak hadden ze blijkbaar nog niet gehoord. 's Nachts pleegt het koud te worden. Hier ook. Die mannen hebben dus van alles en nog wat bedacht om gedurende de nacht goede slaapomstandigheden te creëren. Dit doende hielden ze ons wakker. Ze zijn overigens niet in hun voornemen geslaagd. De volgende ochtend vroeg op en met de shuttle naar Sarajevo.

Dat ging allemaal redelijk voorspoedig. Rond kwart voor tien stonden we op het vliegveld. Het weer was goed, er lag geen ijs op de startbaan en de sectie S4 (verantwoordelijk voor verlofregeling) had sluitende afspraken gemaakt met

nacht kon nog niet, omdat de zaal tot negen uur nog gebruikt moest kunnen worden door sporters. Je kunt wel nagaan wat

voor lucht er hing

de Movcon-organisatie (Movement Control). We zouden dus gaan.

Fout. Toen ik me ging melden bij de "balie" werd mij verteld dat ze over onze komst niet waren geïnformeerd (onzin natuurlijk) en dat het uitgesloten was dat we in enig vliegtuig naar Split zouden kunnen afreizen. Wat is er nu weer aan de hand? Er waren toch duidelijke afspraken gemaakt? En al die toezeggingen? Inpraten op betrokkene. Na veel vijven en zessen kwam er dan toch iets los. Ze zouden kijken of ze ons op een of andere manier toch weg zouden kunnen krijgen. Ik begreep er geen hout van. Er landden dagelijks tig vliegtuigen in Sarajevo. Die komen vol aan en gaan leeg terug. Mijns inziens geen probleem; genoeg plaats. Na een dik uur wachten en veel vragen van de jongens (en evenveel geruststellingen mijnerzijds) kwam er iemand de wachtruimte binnen en schreeuwde dat we met z'n allen tegelijk weg konden.

Naar buiten en door een met zandzakken ingebouwd gangstelsel naar de vertreklocatie. In groepjes van vijf worden we uit het gangstelsel losgelaten. In loopspas naar een gereedstaande Hercules. De motoren draaien nog. Dat is hier te doen gebruikelijk, omdat het vliegveld hier niet geheel veilig te noemen is. Maar dat geldt voor het hele land, dus ons boeit dat niet zo veel. Oplettenheid en voorkomen van onnodig risico is echter ook zeer op zijn plaats.

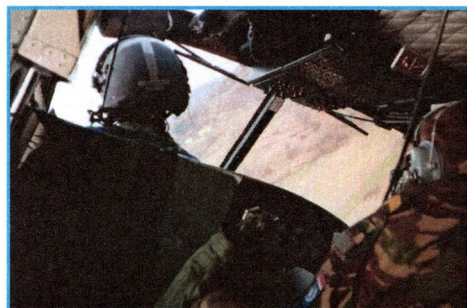
Vervoer Sarajevo - Split met US Hercules

Vest aan, helm op en met je barang op je nek in gillende loopspas naar het vliegtuig. De achterklep staat open en we springen naar binnen in het vrachtruim. Er waren slechts enkele stoeltjes te zien; nou ja, stoeltjes, het waren de bekende riemen aan de zijkant waar je in kunt gaan hangen. Plunjebaal op de laadvloer en met enige fantasie had je een zitplaats. Niemand had hiermee problemen. We vonden het allang best dat we weg konden. Riemen vastmaken was er niet bij, want er waren geen riemen. Bij het opstijgen moest je je gewoon aan iets uitstekends vastgrijpen.

Een haak in de laadvloer of iets dergelijks. Geen probleem. Het werkte prima. De hele situatie leek op een film. Een leuke ervaring. Na drie kwartier waren we in Split geland. Veilig en wel. Het uitstijgen was ook een aparte ervaring.

Op de eerste plaats was het erg warm, althans in vergelijking met het ijzige Bosnië. Maar meer apart was het gevoel. Oók het idee van een film. Je komt aan op een plek waar helemaal niets aan de hand is. Je past hier niet. Je bent vies, vermoeid en zweterig. Als een ongeordende club verlaten we het vliegtuig. We zijn weer terug in de bewoonde wereld. Het verlof kan beginnen.

Als je op een afwijkende manier met verlof vertrekt zit het er ook in dat de terugweg vreemd verloopt. Voor mij gold dat in ieder geval wel. Normaal gesproken ga je heen en terug met een logistiek konvooi. De heenweg was afwijkend. De terugweg ook. De route was open, maar ze hadden me graag zo snel mogelijk in Busovača. Ik moest terug met de helikopter. De volgende ochtend stond ik al vroeg gereed. "May be airlines" is een hoogst onbetrouwbare organisatie, dus zorgen dat je er met je neus bovenop staat. Helaas. In verband met de weersomstandigheden waren de vluchten 's ochtends gecancelld. Wachten. Tegen de middag kwamen er drie Hueys uit Kiseljak uit de lucht.

Retour Bosnie met Noorse Huey

De Engelsen vlogen niet, maar de Noren wel. Snel even een piloot tackelen. Hij ging in ieder geval terug en bovendien had hij nog plaats voor een aantal passagiers. Gelijk geboekt. Om twee uur ga ik de lucht in. Het weer is nog steeds slecht, maar dat houdt de Noren blijkbaar niet tegen. De piloot vertelt me wel dat we, mocht Kiseljak niet lukken, door zullen vliegen naar Tuzla. Dat zien we dan wel. We stijgen snel en binnen enkele minuten zitten we boven de wolken. Na drie kwartier breekt de bewolking en we gaan landen. Kiseljak is wonder boven wonder open. In Nederland riep ik nog heel spontaan dat één ding zeker was: "ik heb in ieder geval een witte Kerst". Alweer fout. Ik moet me maar niet te veel op het weerman-spoor begeven, want dat is blijkbaar niet voor me weggelegd.

Er lag totaal geen sneeuw meer. Helemaal niets. Sterker nog: het was klef warm. Wat een shock. Kan er in dit land dan helemaal niets op een normale manier verlopen? Eigenlijk vond ik het niet erg hoor. Geen sneeuw betekent dat de wegen beter begaanbaar zijn en dat komt ons uiteraard ten goede. Rond vier uur was ik weer "thuis".

Geef door die Pen!

Door: Raf Peperkamp

Ja hoor, heb ik weer. Lees ik in de voorgaande editie dat ik de pen krijg van Reinier Ringlever. Nema problema, ik zal mij even voorstellen.

Ik ben Raf Peperkamp 53 jaar geleden geboren in Arnhem. Ik woon een kleine 18 jaar samen met Uke, een geboren Friezin. Uke heeft twee dochters die ondertussen het nest al verlaten hebben. Ondertussen mogen wij ons ook al opa en oma noemen.

Raf Peperkamp

Sinds drie jaar ben ik in vaste dienst bij de gemeente Barneveld in de functie van civieltechnisch opzichter en hou ik mij bezig met de uitvoering van infrastructurele werken. Na het behalen van mijn diploma MTS Weg- en Waterbouwkunde in 1992 kreeg ik mijn oproep voor militaire dienst met daarbij een informatieboekje over UNPROFOR - 1^e (NL/BE) VN Transportbataljon.

Op de laatste pagina zat een formuliertje wat je moest invullen als je belangstelling had voor deze uitzending. Dit heb ik gedaan en na een paar weken kreeg ik bericht dat ik de opleiding op het CVV te Harskamp mocht volgen. Overigens had ik mijn ouders pas ingelicht nadat ik dit bericht had ontvangen... Deze vielen zowaar van verbazing van hun stoel, maar steunden mij voor 100%.

Begin maart 1993 mocht ik mij, zo groen als gras, melden op ISK Harskamp en startte daarmee, zo mag ik wel zeggen, de meest indrukwekkende periode van mijn leven. Lichting 93-3 Rotatie T5.

Dit is ook het moment dat ik voor het eerst kennis maakte met Marco Mulder die al snel mijn buddy werd. De eerste maand AMO te Harskamp met als afsluiting het bivak. De tweede maand mijn rijopleiding op PIROC te Veldhoven. De derde maand VAMO te Harskamp. De vierde en laatste maand eind oefeningen vanuit Harskamp door het hele land en de eind oefening op Kamp Vogelsang in Duitsland. In onze laatste week voor de uitzending is het CVV verhuisd van Harskamp naar Ossendrecht vanwaar de uitzending zou starten.

6 Juli 1993 zijn wij vertrokken naar Split 'Hotel Palace' om vanuit daar de volgende ochtend in de laadbak van een viertonner over de geitenpaden naar de Bravo Compagnie in Santici te vertrekken en ingedeeld te worden bij het 1^e peloton als MB-Piloot samen met mijn buddy Marco die eveneens MB-Piloot was. 8.1. Romeo Juliett en 8.1. Echo Juliett.

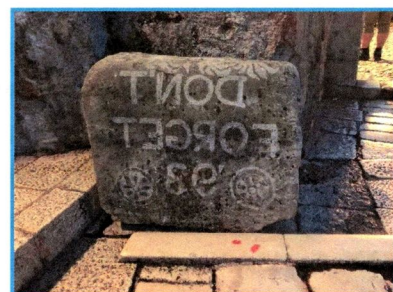
Veel dingen gezien en meegemaakt zowel leuke dingen als minder leuke dingen.

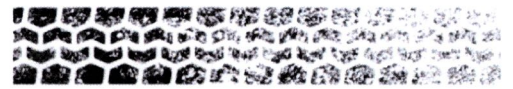
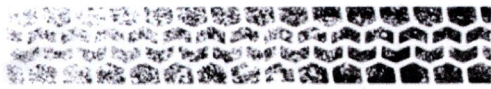
28 december 1993 vertrok Rotatie T5 weer naar huis waarna ik, op Marco na, iedereen uit het oog ben verloren. Na het burger leven weer opgepakt te hebben, nieuwe baan, relatie e.d. ben ik Marco ook weer uit het oog verloren. Tot februari 2019... Via de app Unit Victor heb ik Marco weer terug gevonden en twee dagen later zat ik bij hem en Barbara aan de keukentafel en ben ik mee gaan doen met de activiteiten van onze vereniging. Sinds ik betrokken ben bij de vereniging heb ik als een gunstige bijkomstigheid veel meer rust in mijn hoofd.

Het hoogtepunt van afgelopen jaar was de terugkeerreis naar ons uitzendgebied waarvoor ik Thea, Reinier, Peter, Angelo en Marco nogmaals wil bedanken. Dit was een reis om nooit meer te vergeten. Thanks guys! Een minder moment afgelopen jaar was het overlijden van Marvin van Gool. Ik ben er trots op dat wij Marvin met onze vereniging een waardig afscheid konden geven. De steun en saamhorigheid doet mij sterk denken aan onze uitzending.

Voor nu stop ik met typen want ik krijg een lamme vinger, ik zie jullie wel weer op een van onze activiteiten.

Bij deze geef ik de pen door aan: **Thea Kloosterman.**

Remco Wijga stelt zich voor

Door: Remco Wijga

Allereerst zal ik me even voorstellen. Ik ben Remco Wijga en 49 jaar jong. Ik ben in november 1992 als dienstplichtige opgekomen bij de OCTD op de Kromhoutkazerne te Utrecht. Na mijn amo opleiding ging ik gelijk door naar Harskamp voor de VN-training. Van deze training heb ik twee weken mogen meemaken en ben toen in maart 1993 met rotatie T2 naar Bosnië vertrokken. Dit alles heeft heel veel impact gehad op mij daar ik in een voor mij vreemde groep kwam en dus ook niet echt een buddy had om op terug te vallen.

Remco Wijga

Na mijn uitzending heb ik als KVV'er bij 154 veld artillerie gezeten en van daaruit door naar de opleiding voor 11-Luchtmobiel.

Tijdens de opleiding werd mij duidelijk dat we direct na het afronden weer op missie gestuurd zouden worden naar Bosnië. Ik heb toen mijn ontslag aangeboden en heb het leger eervol verlaten.

De jaren erna werden zwaar en steeds zwaarder. Het heeft mij veel van mijn leven gekost met als hoofdoorzaak PTSS. Daar ik door heel diepe dalen ben gegaan tot suïcidaal aan toe, heb ik veel geleerd en ervaren en moeten laten. Dit brengt mij bij mijn project wat ik begonnen ben.

Door jaren zelf ervaring hoe het is om de eindjes aan elkaar te knopen en nooit eens een keer er tussenuit te kunnen, heb ik van mijn RVS een bungalow gekocht op europarcs Zuiderzee te Biddinghuizen, genaamd: VETERANEN BUNGALOW DE VLAAMSE GAAI.

De bungalow ligt op een rustig plekje van het park en is zo goed als prikkelaar ingericht alsmede de omliggende tuin. De tuin is geheel omheind zodat er ook (hulp)honden welkom zijn en van een vrije dag kunnen genieten. Dit project heb ik niet zomaar opgestart, hier is veel praat werk met zowel parkmanagement alsmede hoofdkantoor van Europarcs aan vooraf gegaan, daar ik alles in eigen beheer doe.

Van ontvangst bij de ingang, zodat de drukte bij de receptie vermeden kan worden, tot aan het vertrek. Ook zijn mijn huurprijzen veel lager dan normaal en is het verblijf langer dan normaal.

Tevens heb ik met steun van o.a. hulp voor Helden en diverse andere goedwillenden de mogelijkheid om mensen die de huurprijs niet volledig kunnen betalen toch een weekje weg te kunnen geven zonder dat het mij privé geld kost. Ik hoop hiermee de doelgroep te bereiken die het minder breed heeft en er toch eens tussenuit wil.

Ik wil nog wel even aangeven dat alles door mij privé geïnvesteerd is en ik ook geen winstoogmerk heb, ik wil graag de veteraan die week weg gunnen met of zonder familie.

Buiten dit project zet ik mij nog in voor een ander goed doel namelijk, VETERANS FOR ANIMALS NETHERLAND.

Dit is een stichting bestaande uit veteranen en(ex)geüniformeerden.

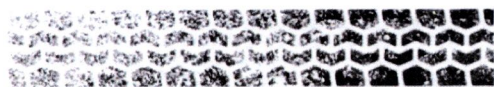
Deze stichting zet zich in om hulp te bieden aan armlastige dierenorganisaties die zelf niet de handige handen hebben om bepaalde klussen te doen. Denk aan het realiseren van bijvoorbeeld nieuwe verblijven of het plaatsen van een hek. Maar ons belangrijkste doel is om de aan de bank gekluisterde veteranen weer in de benen te krijgen en met gelijkgestemden een mooi resultaat neer te zetten.

Dit alles wordt gesteund door diverse veteranenorganisaties, alsmede Stichting Dierenlot.

Ik hoop dat ik een klein maar mooi beeld heb kunnen geven en op deze manier ook een bijdrage heb kunnen leveren aan het Geitenpad. Beide initiatieven kunt u terug vinden op Facebook of internet (Veteranen bungalow de Vlaamse gaai en Veterans for animals Nederland)

Wie weet ontmoeten we elkaar eens.

PC Tools

Door: Ernst van de Veerdonk

Als ik terugdenk aan mijn uitzending in Bosnië, denk ik altijd aan PCTools. Kennen jullie dat nog? Nu hebben we Explorer en Finder voor de PC en Mac waarmee we bestanden kunnen zoeken, mapjes kunnen maken en kopiëren. Maar 30 jaar geleden was een laptop al een soort van buitenaards apparaat en van Windows en een muis hadden we toen nog helemaal niet gehoord.

Het mooie van die tijd, en zeker tijdens uitzendingen, was dat je als persoon op je waarde werd geschat. Natuurlijk, ik was soldaat, opgeleid om een viertonner te besturen. Maar we leefden in een tijd van de dienstplicht, iedereen moest opkomen als het zover was. Je had dus soldaten met een praktische opleiding, zoals timmermannen en elektriciens, en mensen die net van de universiteit afkwamen. Een mooie mix van de maatschappij. En van die kennis werd toen goed gebruik gemaakt. Kun jij timmeren? Dan mag jij dat doen.

Zo had ik net even iets meer verstand van computers dan de gemiddelde officier op het kamp. Ik zat bij de SSV-Cie in Hotel Nunspeet en men had al snel door dat ik iemand kon helpen die een bestandje van z'n PC had verwijderd.

Naast mijn standaarduitrusting had ik altijd een diskette (jaja) met het toen beroemde PCTools op zak. En ik heb aardig wat officieren geholpen om zo weer verder te kunnen met hun werk.

De mooiste herinnering was de dag dat ons brandstof-depot in het dorp was leeggeroofd. De VN had een grote tank in het dorp gehuurd om daar de brandstof voor onze voertuigen in op te slaan. En als je bijhoudt hoeveel je ergens in stopt, en hoeveel je eruit haalt, dan weet je wat er in zit, dat is vrij simpel. Maar als er dan 's nachts iemand diesel komt tanken uit je tank, dan weet je dat niet meer. Wat nu?

Het enige wat ze wisten was dat er nog zo'n 50 cm diesel in de tank stond, dat deze 20 meter lang was, en zo'n 3 meter in doorsnede. Maar niemand van de staf wist hoeveel liter dat kon zijn. Toen bedachten ze dat ik werktuigbouwkunde had gestudeerd, dus ik mocht even uitrekenen hoeveel liter het was, en daar was men blij mee. Dat vond ik dus een van de leukste dingen uit die tijd, je werd ingezet voor waar je was getraind en wat je verder nog kon. Herkennen jullie dat?

Agenda

7 november 2023

Sunset March

17 februari 2024

Algemene Leden vergadering (meer info volgt nog)

5 mei 2024

Bevrijdingsdefile Wageningen

29 juni 2024

Nederlandse Veteranendag Den Haag

Van de redactie

Beste T-batters,

wat waren wij teleurgesteld in het aantal stukjes wat wij ontvingen. Wij spraken het uit op facebook en kregen tal van reacties terug.

Wij als redactie kunnen alleen maar zeggen dat we nu SUPER trots zijn. Zoals jullie gelezen hebben staat het Geitenpad dit keer weer vol met mooie verhalen en berichten.

In December willen we een speciale kersteditie uitbrengen. Heb jij een mooi verhaal over jouw kerst tijdens uitzending, stuur het dan voor 1 december naar redactie.geitenpad@gmail.com.

Groetjes, Patrick Steijn en Nancy van der Meer

Colofon

't Geitenpad is het verenigingsblad van vereniging Veteranen 1 (NL/BE) VN Transportbataljon en verschijnt 4x per jaar.

Redactie:

Patrick Steijn en Nancy van der Meer

Voor vragen, suggesties:

E-mail: redactie.geitenpad@gmail.com

Aan dit nummer werkten mee:

Fam. Crijns, Remco Wijga, Mees Soffers, Raf Peperkamp, Wilbert Beurskens, Henry Vree Corne Donders, Martin van de Ven, Geert Harlaar, Koloner, G.A.M.M. (Gerard) van Kuijk, Nico Ben Posthumus, Ernst van de Veerdonk.

De volgende editie van 't Geitenpad wordt in:

December 2023 verspreid.

Uiterste inleverdatum voor materiaal komende Geitenpad:

Vrijdag 1 december 2023